

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28.11.2017, sen. zn. 29 NSČR 103/2015, ECLI:CZ:NS:2017:29.NSČR.103.2015.1

Číslo: 23/2019

Právní věta: Poměr insolvenčního správce (veřejné obchodní společnosti) k věřiteli dlužníka, který má (může mít) výrazný vliv na chod insolvenčního řízení a kterému poskytuje právní služby (spočívající zejména v udělování právních porad, sepisování listin, zpracování právních rozborů věcí, spolupráci při vymáhání pohledávek v insolvenčním řízení, jednání s protistranami a dalších formách) advokátní kancelář (společnost s ručením omezeným), jež je společníkem insolvenčního správce, ve spojení se skutečností, že věřitel dlužníka opakovaně (v různých insolvenčních řízeních) ustanovuje "novým" insolvenčním správcem stejnou osobu, je důvodem pro vyloučení insolvenčního správce z insolvenčního řízení a jeho odvolání z funkce.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 28.11.2017

Spisová značka: 29 NSCR 103/2015

Číslo rozhodnutí: 23

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Insolvence, Insolvenční řízení, Insolvenční správce

Předpisy: § 2 IZ

§ 24 IZ

§ 29 IZ

§ 31 odst. 1 IZ

§ 34 IZ

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

I. Dosavadní průběh řízení

1. Krajský soud v Ostravě (dále jen „insolvenční soud“) usnesením ze dne 24. 9. 2014, č. j. KSOS 36 INS 9408/2014-B-10, rozhodl v insolvenční věci dlužníka (J. Š.), o tom, že se insolvenční správce dlužníka (AS Z. v. o. s.) zprošťuje funkce (výrok I.) a novým insolvenčním správcem dlužníka se ustanovuje Mgr. M. F. (výrok II.).

2. Insolvenční soud vyšel z toho, že:

[1] Schůze věřitelů rozhodla dne 24. 7. 2014 „o odvolání a jmenování nového insolvenčního správce“ (rozuměj o odvolání dosavadní insolvenční správkyne Mgr. R. J. a jmenování nového

insolvenčního správce AS Z. v. o. s. – dále též jen „insolvenční správce“); k rozhodnutí schůze věřitelů „došlo vahou hlasu jediného věřitele, a to R., a. s.“ (dále jen „banka“).

[2] Z úřední činnosti insolvenčního soudce vzešlo po jmenování insolvenčního správce najevo, že v probíhajících insolvenčních řízeních dochází opětovně hlasováním banky na schůzi věřitelů podle ustanovení § 29 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), k odvolávání insolvenčních správců a ustanovování AS Z. v. o. s. (jako nového insolvenčního správce). Změna v osobě správce přitom probíhá jen vahou hlasu banky, jež v řízeních disponuje nadpolovičním hlasovacím kvórem.

[3] Insolvenční správce podáním ze dne 23. 6. 2014 „konstatoval“ absenci svého poměru k věci a k osobám účastníků; jako pověřeného společníka označil v podání ze dne 17. 9. 2014 Mgr. A. S. Banka podáním ze dne 13. 8. 2014 insolvenčnímu soudu sdělila, že nemá vztah k insolvenčnímu správci (krom případů, kdy vystupuje jako insolvenční správce v insolvenčních řízeních, v nichž se účastní se svojí pohledávkou i banka). Naopak má právní vztah ke společnosti Ž., advokátní kancelář s. r. o. (dále jen „advokátní kancelář“), která jí poskytuje právní služby, včetně spolupráce při vymáhání pohledávek v insolvenčních řízeních.

[4] Podle výpisů z obchodních rejstříků je společníkem i statutárním orgánem insolvenčního správce a advokátní kanceláře (ke dni vydání rozhodnutí insolvenčním soudem) JUDr. M. Ž. Mgr. A. S. a advokátní kancelář jsou společníky a statutárními zástupci insolvenčního správce. Mgr. A. S. jako advokát trvale spolupracuje s advokátní kanceláří (viz seznam advokátů vedený Českou advokátní komorou).

3. Cituje ustanovení § 24 odst. 1 a § 34 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona, insolvenční soud dále zdůraznil, že:

4. Výše popsané skutečnosti „jsou důvodem“ pro závěr o existenci vazby zpochybňující nezávislý výkon činnosti insolvenčního správce v řízení; zakládá tak pochybnost o nepodjatosti Mgr. A. S. v insolvenčním řízení, a to se zřetelem na jeho poměr k bance. Vzhledem k závěrům, jež Nejvyšší soud při výkladu ustanovení § 24 insolvenčního zákona formuloval usnesení ze dne 30. 6. 2014, sen. zn. [29 NSČR 107/2013](#) (jde o usnesení uveřejněné pod č. 114/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek – dále jen „R 114/2014“), proto zkoumal, zda toto zjištění je důvodem pro ustanovení odděleného insolvenčního správce pro úkony ve vztahu k bance či překážkou pro činnost insolvenčního správce v celém řízení.

5. V projednávané věci má banka více než 50 % zjištěných pohledávek v řízení, je jediným zajištěným věřitelem a současně zvoleným zástupcem věřitelů. „Průmět“ těchto skutečností prostřednictvím osoby insolvenčního správce tak vytváří překážku pro řešení vztahu správce a věřitele (banky) formou ustanovení odděleného správce, jelikož „kompetence odděleného správce by se musely v zásadě překrývat s rozsahem práv insolvenčního správce. Vahou hlasů v řízení věřitel může rozhodovat v rámci schůze věřitelů samostatně bez ohledu na stanoviska ostatních věřitelů, jako zajištěný věřitel je oprávněn udělovat přímý pokyn k prodeji majetkové podstaty, přičemž kontrola pokynu správcem, jenž je oprávněn jej v rámci dohledu odmítnout, je vztahem správce a věřitele narušena, ohrožena jsou tím i práva dlužníka s oprávněným požadavkem na zajištění legitimacy prodeje jeho majetku a jako zástupce věřitelů je oprávněn k přímému výkonu práv věřitelů v celém řízení“.

6. Proto insolvenční soud shledal důvod pro vyloučení insolvenčního správce z celého insolvenčního řízení, neboť se zřetelem na jeho poměr k osobě účastníka (banky) je tu důvod pochybovat o jeho nepodjatosti; insolvenční správce (dále) zásadním způsobem pochybil, neoznámil-li insolvenčnímu soudu své propojení s osobou věřitele (banky), kterého si musel být vědom. Pro toto závažné porušení povinností ho proto insolvenční soud zprostil funkce a ustanovil nového insolvenčního správce.

7. Vrchní soud v Olomouci k odvolání insolvenčního správce usnesením ze dne 2. 6. 2015, č. j. KSOS 36 INS 9408/2014, 3 VSOL 1230/2014-B-24, usnesení insolvenčního soudu změnil tak, že se dosavadní insolvenční správce (AS Z. v. o. s.) nezproštuje funkce.

8. Odvolací soud především ve vztahu ke skutkovým zjištěním insolvenčního soudu doplnil, že podle protokolu o přezkumném jednání a zápisu z první schůze věřitelů (konané dne 24. 7. 2014) byly přezkoumány všechny přihlášené pohledávky (včetně pohledávky banky) a schůze věřitelů rozhodla o způsobu oddlužení dlužníka plněním splátkového kalendáře. K žádosti insolvenčního soudu banka dopisem ze dne 13. 8. 2014 tomuto sdělila, že insolvenční správce jí neposkytuje žádné právní ani jiné obdobné služby, pouze vykoná funkci insolvenčního správce v některých insolvenčních řízeních, v nichž je banka přihlášena jako věřitel; advokátní kancelář věřiteli poskytuje, stejně jako jiným bankám, právní služby.

9. Cituje ustanovení § 24 odst. 1 a 2, § 32 odst. 1 a § 36 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona a odkazuje na závěry obsažené v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 4. 2012, sen. zn. [29 NSČR 26/2012](#) (jde o usnesení uveřejněné pod č. 85/2012 Sb. rozh. obč.), odvolací soud (na rozdíl od soudu insolvenčního) uzavřel, že v posuzovaném případě okolnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že je tu důvod pochybovat o nepodjatosti insolvenčního správce, respektive ohlášeného společníka (Mgr. A. S.) z obsahu spisu neplynou.

10. V této souvislosti akcentoval, že z existence „personálního propojení“ advokátní kanceláře a insolvenčního správce nelze dovodit „takové propojení“ banky s insolvenčním správcem, jež by ve svém důsledku zakládalo pochybnost o nepodjatosti Mgr. A. S., a to pro jeho poměr k bance. Navíc podle prohlášení advokátní kanceláře (ze dne 22. 9. 2014, které měl insolvenční soud k dispozici před vydáním svého rozhodnutí) tato v řízeních, v nichž byl insolvenční správce ustanoven na základě návrhu věřitele (banky) postupem podle § 29 insolvenčního zákona, neposkytovala (a neposkytuje) bance žádné právní nebo jiné obdobné služby a činnosti a takové služby neposkytoval (a neposkytuje) v uvedených řízeních ani žádný ze zaměstnanců nebo spolupracujících advokátů advokátní kanceláře.

11. Opodstatněným odvolací soud neshledal ani poukaz insolvenčního soudu na usnesení ze dne 5. 5. 2014, č. j. MSPH 76 INS 31627/2013, 1 VSPH 198/2014-A-26, jímž Vrchní soud v Praze změnil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2013, č. j. MSPH 76 INS 31627/2013-A-10, v té části, v nichž byl Mgr. A. S. ustanoven insolvenčním správcem, když v poměrech označené věci odvolací soud závěr o existenci pochybností o nepodjatosti insolvenčního správce dovodil za stavu, kdy současně v daném insolvenčním řízení účastníka řízení (dlužníka) zastupoval (jako advokát) JUDr. M. Ž. V projednávané věci přitom žádného z účastníků řízení nezastupuje ani advokátní kancelář, ani žádný ze spolupracujících advokátů či zaměstnanců advokátní kanceláře.

12. Konečně odvolací soud doplnil, že v poměrech dané věci přezkoumal pohledávku banky předchozí insolvenční správce, přičemž tato pohledávka „byla zjištěna“ v rozsahu, v jakém „byla přihlášena“.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

13. Proti usnesení odvolacího soudu podalo Krajské státní zastupitelství v Ostravě dovolání, které považuje za přípustné podle ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), maje za to, že závisí na vyřešení otázek procesního práva, které v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyly zodpovězeny a které se týkají výkladu ustanovení § 24 odst. 2 a § 29 odst. 1 insolvenčního zákona.

14. Potud otevírá otázky:

- a) Zda je možné, aby veřejná obchodní společnost označila více osob, které budou jejím jménem vykonávat funkci insolvenčního správce?
- b) Zda je (ne)podjatý insolvenční správce (veřejná obchodní společnost), který byl ustanoven postupem podle ustanovení § 29 odst. 1 insolvenčního zákona věřitelem, jenž má v insolvenčním řízení dominantní postavení (více než 50 % zjištěných pohledávek), jehož pověřeným společníkem byla (ve smyslu ustanovení § 24 odst. 2 insolvenčního zákona) označena osoba, která je současně trvale spolupracujícím advokátem advokátní kanceláře, která tomuto věřiteli pravidelně poskytuje právní služby.

15. Dovolatel zpochybňuje správnost právního posouzení věci odvolacím soudem, akcentuje, že insolvenční správce nesplnil povinnost plynoucí z ustanovení § 24 odst. 2 insolvenčního zákona, když oznámil insolvenčnímu soudu jako ohlášené společníky, kteří budou jeho jménem vykonávat činnost insolvenčního správce, dvě osoby (Mgr. A. S. a Mgr. J. J.).

16. Nesouhlasí ani se závěrem, podle něhož v poměrech dané věci nebyly pochybnosti o nepodjatosti Mgr. A. S. ve vztahu k věřiteli, poukazuje přitom na skutečnosti zjištěné insolvenčním soudem, ze kterých dovozuje, že banka je významným klientem advokátní kanceláře a významným zdrojem příjmů pro tuto kancelář. Nepochybuje o tom, že ustanovuje-li věřitel insolvenčním správcem (opakovaně nejméně v sedmi případech) stejnou osobu, činí tak „na základě dobrých znalostí osob advokátů spjatých s činností advokátní kanceláře, a předpokládá, že tyto osoby budou vykonávat svou činnost také jako insolvenční správci především ke spokojenosti uvedeného věřitele“. Současně považuje obchodní zájmy věřitele za příliš „těsně spjaté“ s obchodními zájmy Mgr. A. S., který „je ekonomicky motivován hájit zájmy tohoto věřitele i na úkor jiných věřitelů“. Jakkoli dovolatel netvrdí, že Mgr. A. S. svou činnost již někdy vykonával v zájmu věřitele (banky) ke škodě jiných věřitelů, k závěru o podjatosti konkrétní osoby postačí pouze skutečnost, že „pro účelová a osobní rozhodnutí jsou vytvořeny vhodné podmínky“.

17. Proto dovolatel požaduje, aby Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu změnil a usnesení insolvenčního soudu potvrdil.

18. Insolvenční správce považuje rozhodnutí odvolacího soudu za správné a navrhuje, aby Nejvyšší soud dovolání Krajského státního zastupitelství v Ostravě jako nepřípustné odmítl, respektive jako nedůvodné zamítl.

19. Přitom snáší argumenty na podporu závěru, podle něhož dovolatel není k podání dovolání aktivně legitimován, a právní posouzení věci odvolacím soudem, které bylo dovoláním zpochybněno, shledává souladným s (v dovolání konkretizovanou) judikaturou Nejvyššího soudu.

III.

Přípustnost dovolání

20. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 29. 9. 2017) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony).

21. Nejvyšší soud v první řadě předesílá, že státní zastupitelství je v dané věci vzhledem k výslovné (zvláštní) právní úpravě obsažené v ustanovení § 69 insolvenčního zákona, podle níž je-li proti rozhodnutí insolvenčního soudu přípustný opravný prostředek, může jej podat i státní zastupitelství, které vstoupilo do insolvenčního řízení, do incidenčního sporu nebo do moratoria, subjektivně

legitimováno k podání dovolání; pro insolvenční řízení se tak neuplatní závěry, které Nejvyšší soud přijal v rozsudku ze dne 27. 11. 2008, sp. zn. [29 Cdo 1506/2007](#), uveřejněném v časopise Soudní judikatura č. 8, ročník 2009, pod č. 115.

22. Dovolání krajského státního zastupitelství je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., a to k řešení otázky dovolatelem otevřené, týkající se podmínek, za nichž je insolvenční správce vyloučen z výkonu funkce, dosud v judikatuře Nejvyššího soudu v daných skutkových poměrech beze zbytku nezodpovězené.

IV. Důvodnost dovolání

23. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

24. Podle ustanovení § 2 zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, insolvenčním správcem je fyzická osoba, která je oprávněna vykonávat činnost insolvenčního správce (odstavec 1). Insolvenčním správcem je rovněž i veřejná obchodní společnost nebo zahraniční obchodní společnost nebo zahraniční sdružení, které poskytuje stejné záruky ručení společníků jako veřejná obchodní společnost, a je založená podle práva členského státu Evropské unie, členských států Dohody o evropském hospodářském prostoru (dále jen „zahraniční společnost“) a která je oprávněna vykonávat činnost insolvenčního správce (odstavec 2).

25. Ustanovení § 24 insolvenčního zákona pak určuje, že insolvenční správce je z insolvenčního řízení vyloučen, jestliže se zřetelem na jeho poměr k věci nebo k osobám účastníků je tu důvod pochybovat o jeho nepodjatosti; to neplatí v případě uvedeném v § 34. Jakmile se ustanovený insolvenční správce dozví, že jsou zde důvody pro jeho vyloučení, je povinen oznámit to neprodleně insolvenčnímu soudu (odstavec 1). Veřejná obchodní společnost, která je ustanovena insolvenčním správcem, oznámí insolvenčnímu soudu neprodleně, kdo z jejích společníků, prostřednictvím kterých vykonává činnost insolvenčního správce, bude jejím jménem funkci insolvenčního správce vykonávat; odstavec 1 platí pro tohoto společníka obdobně (odstavec 2).

26. Dle ustanovení § 31 odst. 1 insolvenčního zákona z důležitých důvodů, které nemají původ v porušení povinností insolvenčního správce, může insolvenční soud na návrh insolvenčního správce nebo věřitelského orgánu anebo i bez tohoto návrhu odvolat insolvenčního správce z funkce. Učiní tak zpravidla po slyšení insolvenčního správce; o podaném návrhu rozhodne neprodleně.

27. Z ustanovení § 34 insolvenčního zákona se dále podává, že je-li insolvenční správce vyloučen z některých úkonů pro svůj poměr jen k některému z dlužníkových věřitelů nebo jen k některému ze zástupců dlužníkových věřitelů a není-li se zřetelem k charakteru pohledávky dlužníkovy věřitele a jeho postavení v insolvenčním řízení důvod pochybovat, že tento vztah ovlivní celkový způsob výkonu práv a povinností insolvenčního správce, může insolvenční soud ustanovit pro tyto úkony odděleného insolvenčního správce (odstavec 1). Je-li insolvenční správce vyloučen z některých úkonů proto, že mohou odporovat společnému zájmu věřitelů v insolvenčním řízení, ve kterém byl rovněž ustanoven insolvenčním správcem, ustanoví insolvenční soud pro tyto úkony odděleného insolvenčního správce vždy (odstavec 2).

28. Nejvyšší soud již v R 114/2014 uzavřel, že:

„Ustanovení § 24, § 31 a § 34 insolvenčního zákona patří k právním normám s relativně neurčitou hypotézou, a to jest k právním normám, jejichž hypotéza není ustanovena přímo právním předpisem a které tak přenechávají soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám

hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností.

Mezi skutečnosti, které se zřetelem k charakteru pohledávky dlužníkově věřitele a k jeho postavení v insolvenčním řízení zakládají důvod pochybovat, že tento vztah neovlivní celkový způsob výkonu práv a povinností insolvenčního správce (a které proto nedovolují řešit možnou podjatost insolvenčního správce pouhým ustanovením odděleného insolvenčního správce), typově patří skutečnost, že pohledávka je takového rozsahu, že věřitel má rozhodující vliv na průběh insolvenčního řízení, jakož i skutečnost, že stejný věřitel vede (být v jiném procesním postavení) další spory, jež se významně týkají majetkové podstaty dlužníka, ať již jde o incidenční spor (např. o spor na základě vylučovací žaloby), o spor o pohledávku za majetkovou podstatou nebo o pohledávku postavenou na roveň pohledávce za majetkovou podstatou, anebo o spor, v němž vystupuje jako dlužník dlužník.

K takovým pochybnostem může vést i souhrn více skutečností, vztahujících se k charakteru pohledávky dlužníkově věřitele a k jeho postavení v insolvenčním řízení, byť by samy o sobě (při izolovaném posouzení) nebyly způsobitelné ovlivnit celkový způsob výkonu práv a povinností insolvenčního správce.

Ustanovení § 24 insolvenčního zákona nepovažuje za důvod vyloučení insolvenčního správce z insolvenčního řízení jeho poměr jen k některému z dlužníkůvých věřitelů nebo jen k některému ze zástupců dlužníkůvých věřitelů. V takovém případě se uplatní úprava obsažená v ustanovení § 34 insolvenčního zákona, která váže vyloučení insolvenčního správce z insolvenčního řízení na splnění další „podmínky“, a to, že je zde se zřetelem k charakteru pohledávky dlužníkově věřitele a jeho postavení v insolvenčním řízení důvod pochybovat, že tento vztah neovlivní celkový způsob výkonu práv a povinností insolvenčního správce. A naopak, nejsou-li zde důvody pro takové pochybnosti, je poměr insolvenčního správce jen k některému z dlužníkůvých věřitelů nebo jen k některému ze zástupců dlužníkůvých věřitelů důvodem vyloučení insolvenčního správce (jen) z některých úkonů (v rámci insolvenčního řízení).

K závěrům formulovaným v R 114/2014 se Nejvyšší soud posléze přihlásil např. v usnesení ze dne 30. 6. 2014, sen. zn. 29 NSČR 78/2013, v usnesení ze dne 29. 10. 2014, sen. zn. 29 NSČR 106/2014 a v usnesení ze dne 31. 8. 2015, sen. zn. [29 NSČR 110/2014](#); 29 NSČR 80/2015, uveřejněném pod č. 47/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 47/2016“).

V R 47/2016 dále Nejvyšší soud formuloval a odůvodnil závěr, podle něhož skutečnost, že stejní věřitelé (majoritní věřitel) opakovaně (v různých insolvenčních řízeních) postupem podle § 29 insolvenčního zákona ustanovují „novým“ insolvenčním správcem stejnou osobu, není sama o sobě důvodem, který by mohl vést k pochybnostem o nepodjatosti tohoto insolvenčního správce.

V usnesení ze dne 28. 4. 2016, sen. zn. [29 NSČR 24/2014](#), Nejvyšší soud dovodil, že veřejná obchodní společnost byla i před 1. srpnem 2013 oprávněna vykonávat funkci insolvenčního správce konkrétního dlužníka jen prostřednictvím svého ohlášeného společníka (srov. též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2016, sen. zn. 29 NSČR 48/2014, ze dne 28. 4. 2016, sen. zn. 29 NSČR 49/2014 a ze dne 30. 6. 2016, sen. zn. 29 NSČR 58/2014).

Konečně v usnesení ze dne 31. 1. 2017, sen. zn. [29 NSČR 4/2015](#), Nejvyšší soud uzavřel, že poměr insolvenčního správce, jímž je veřejná obchodní společnost, k zástupci dlužníkově věřitele, jímž je společník této veřejné obchodní společnosti, je v situaci, kdy takový věřitel má (spolu s dalším věřitelem, s nímž tvoří koncern) výrazný vliv na chod insolvenčního řízení, důvodem pro vyloučení insolvenčního správce z insolvenčního řízení (§ 24 odst. 1 insolvenčního zákona) a tedy pro jeho odvolání z funkce postupem dle § 31 insolvenčního zákona.

29. V projednávané věci není sporu o tom, že:

[1] Schůze věřitelů rozhodla (podle ustanovení § 29 insolvenčního zákona) o odvolání původní insolvenční správkyně a o jmenování nového insolvenčního správce (AS Z. v. o. s.) vahou hlasů banky; stejná situace nastala i v jiných (v důvodech usnesení insolvenčního soudu konkretizovaných) insolvenčních řízeních. Takto ustanovený insolvenční správce označil jako „pověřeného společníka“ Mgr. A. S.

[2] K datu rozhodnutí odvolacího soudu byli společníky insolvenčního správce (mimo jiné) JUDr. M. Ž., advokátní kancelář a Mgr. A. S. Posledně jmenovaný byl jedním ze statutárních orgánů insolvenčního správce.

[3] Mgr. A. S. jako advokát trvale spolupracoval (k témuž datu) s advokátní kanceláří.

[4] Advokátní kancelář poskytuje bance služby spočívající zejména v udělování právních porad, sepisování listin, zpracování právních rozborů věcí, spolupráci při vymáhání pohledávek v insolvenčních řízeních, jednání s protistranami a dalších formách právní pomoci.

[5] Banka je jediným zajištěným věřitelem v insolvenčním řízení, zvoleným zástupcem věřitelů a „má“ více než 50 % zjištěných pohledávek.

30. V takto ustavených poměrech Nejvyšší soud dospívá (na rozdíl od soudu odvolacího) k závěru o tom, že shora popsané skutkové okolnosti (rozuměj postavení banky v insolvenčním řízení, rozsah a oblast spolupráce banky s advokátní kanceláří, vztah mezi insolvenčním správcem a advokátní kanceláří, ve spojení s opakovaným chováním banky jako majoritního věřitele, jde-li o „výměnu“ insolvenčního správce postupem podle ustanovení § 29 insolvenčního zákona), jsou (ve svém souhrnu) způsobilé vyvolat pochybnosti o nepodjatosti insolvenčního správce, a to v takovém rozsahu, že ovlivní celkový způsob výkonu práv a povinností insolvenčního správce (srov. ustanovení § 24, § 31 a § 34 insolvenčního zákona). Je tak dán důvod pro odvolání insolvenčního správce z funkce.

31. Současně Nejvyšší soud doplňuje, že se – vzhledem ke shora konkretizovaným poměrům dané věci, jejichž odrazem jsou (i) rozdílné názory soudů nižších stupňů na (ne)existenci pochybností o nepodjatosti insolvenčního správce – neztotožňuje se závěrem insolvenčního soudu o tom, že insolvenční správce závažně porušil důležitou povinnost uloženou mu zákonem nebo soudem (tím, že neprodleně neoznámil insolvenčnímu soudu, že zde jsou důvody pro jeho vyloučení).

32. Proto Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu (a soudu insolvenčního) v souladu s ustanovením § 243d písm. b) o. s. ř. změnil tak, že insolvenčního správce AS Z. v. o. s. odvolal z funkce a novým insolvenčním správcem dlužníka ustanovil (shodně jako insolvenční soud v usnesení ze dne 24. 9. 2014) Mgr. M. F.

33. Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší soud dodává, že z hlediska zjištěného skutkového stavu (zejména ohledně povahy a rozsahu vztahů banky, insolvenčního správce, advokátní kanceláře a Mgr. A. S.) jde v dané věci o situaci odlišnou od skutkového stavu, z něž vycházel v R 47/2016 (včetně usnesení ze dne 31. 10. 2017, sen. zn. 29 NSČR 26/2016).